

סיפורה ליליאן גאסק
צייר ווילי פוגני

מידו, ואחרת לא יכול היה להוציא מטבע מכיסו.

האישה התאכזה
כמובן, אך
התעודדה ממילים
המרחמות שלו.
כעבור זמן עבר
עוד איש. זה נסע
בכרכרה הדורה,
עטוף בפרווה
חמה. כשראה את
האישה המסכנה

ריגש אותו ההבדל בין הנוחות שלו ומסכנות שלה. הוא סימן ביד אחת לנהג לעצור ובשניה שלף מכיסו מטבע. האישה מלאת תקווה התקרבה אל כרכרה. אך הוא ראה פתאום שבמקום כסף הוציא מטבע זהב.
"וי! זה יותר מדי" קרא, אך לפני שהחזיר את המטבע לכיסו זה החליק מידי ונפל לשלג.
משב רוח חזק גרם לו להתעטף טוב בפרוותו.

סערת שלג התחוללה ופתיתי שלג רכים נפלו על הארץ, כאילו נושרים מכנפיהם של מלאכים. בצד הדרך ישבה אישה זקנה ועניה, שבגדיה הדלים רק בקושי הגנו עליה בפני הרוח הקרה. היא הייתה רעבה מאוד כי שום אוכל לא בא לפיה היום, אך בעיניה הדועכות ניתן היה לראות סבלנות ואמונה במזל. היא חשבה שאולי עובר אורח כלשהו ירחם עליה וייתן לה נדבה. אזי תוכל לחזור לעליית הגג, שם היה ביתה העלוב, עם קצת לחם ועץ להבערת אש.

היום נמשך והיא המתינה. בסוף הופיע הלך רגל. השלג העמוק השתיק את צעדיו והיא לא הרגישה בבואו עד שלא הופיע לפניה פתאום דמות מוצקה.

"אישה מסכנה" אמר כשהוא מסתכל עליה ברחמנות "קשה לך ודאי במזג האוויר הזה."
והוא עבר בלי לתת לה דבר מה. המצפון שלו אמר לו שאולי היה צריך לתת לה נדבה כלשהי, אך לא היה לו חשק להוריד כפפה

זה בוודאי יותר מדי" הוא אמר לעצמו "אך בסופו של דבר אני עשיר מאוד ואני יכול להרשות לעצמי נדבנות מדי פעם."

אחרי שהגיע לביתו וגמר את ארוחתו, ישב לפני האש שבאח וחשב שוב על האישה המסכנה. "בכלל לא כל כך קר כפי שהיה נדמה לי" אמר כשהוא מתיישב בכורסתו הנוחה "בוודאי נתתי לה יותר מדי. אבל מה שקרה, קרה ואני מקווה שהיא תוכל לנצל זאת לטובה. הייתי נדיב, נדיב ביותר למען האמת, ובוודאי האל יפצה אותי על כך."

בינתיים גם הולך הרגל הראשון הגיע לפונדק בו רצה ללון ומצא ארוחה טובה ואש מחממת ממתינים לו שם. אך קשה היה לו ליהנות מכל זה כי רדפה אותו התמונה של האישה הכפופה וצנומה העומדת בשלג. מצפונו לא נתן לו מנוח ובסוף לא יכול לסבול יותר.

"הכין עוד מקום ליד השולחן" אמר למשרת "היום יהיו פה שני סועדים. תכף אחזור."

הוא יצא ומיהר למקום בו ראה את הזקנה, שעמדה שם עוד וחיטטה בשלג.

"מה את מחפשת?" שאל.
"אני מנסה למצוא מטבע שאדון אחד זרק לי
מחלון הכרכרה" אמרה לו בהיסוס. היא
בקושי יכלה לדבר מרוב קור ורעב. לא פלא
שהיא לא יכולה למצוא את המטבע, חשב, כי
ידיה היו קפואות לגמרי, והיא הייתה לא רק
זקנה אבל עיוורת למחצה.
"אני חושש שלא תמצאי אותו כבר" אמר
"אבל בואי איתי" הוסיף "אקח אותך לביתי,
שם בוערת אש באח ומחממת את החדר
וארוחה טובה ממתינה לנו. תהיה אורחת שלי
הלילה ואדאג שתלוני בנוחות."
האישה בקושי יכלה להאמין במזלה הטוב
כשהתחילה ללכת אחרי הידיד החדש.
וכשהוא ראה שהיא לא רק עיוורת אבל גם
צולעת, לקח את זרועה ולאט הוביל אותה
לפונדק.

**כשהמלאך הכתב רשם הלילה בספר
השמיים, הוא לא הזכיר את מטבע הזהב
שהאיש העשיר נתן בטעות, כי רק מעשים
בעלי כוונה טובה נרשמים בספר זה.
אך בין המעשים הטובים שנרשמו היום ניתן
מקום מכובד למעשה של האיש שהתחרט
על קשי-לבו ויצא שוב לקור העז כדי לחלוק
את נוחיותו עם יצור אנוש, בעל מזל פחות
בהרבה מזה שלו.**